

Το παγκάκι

Ζάχος Βασιλείου

Ένα βιβλίο, ένα ταξίδι...

Πριν δέκα περίπου χρόνια, ο συνάδελφος χειρουργός και ηθοποιός Αλέκος Κωνσταντινίδης μου έδωσε την ιδέα να γράψω μια ιστορία για έναν άνθρωπο άστεγο, περιθωριακό, μοναχικό, που κάθεται σ' ένα παγκάκι μπροστά στον Λευκό Πύργο και

μονολογεί. Εκείνο το διάστημα έγραφα σε διάφορες εφημερίδες και περιοδικά ενώ ταυτόχρονα είχα μια συνεργασία με τον ηθοποιό Γιάννη Μαλούχο στο ραδιόφωνο.

Η ιδέα μου άρεσε και στρώθηκα αμέσως στο γράψιμο. Η φαντασία μου άρχισε να καλπάζει, εικόνες περνούσαν από μπροστά μου. Λες κι είχα απέναντί μου τον Αντώνη, έτσι βάφτισα τον ήρώά μου, καθισμένο στο παγκάκι του και τον άκουγα σ' ένα παραλήρημα λόγου... Πότε να γελά, πότε να κλαίει, πότε να τα βάζει με τον «Δήμαρχο» για τα προβλήματα της πόλης και της καθημερινότητας και πότε ν' αναπολεί, να θυμάται, να νοσταλγεί την όμορφη παλιά Θεσσαλονίκη...

Γρήγορα τέλειωσα το κείμενο και προχώρησα στην έκδοσή του. Ήταν το πρώτο μου βιβλίο με τίτλο «Το παγκάκι», εκδόσεις Χριστοδουλίδη. Το αναγνωστικό κοινό το αγάλιασε. Ο σκηνοθέτης Διονύσης Καλός το διάβασε, του άρεσε και προσπάθησε να το «ανεβάσει» σ' ένα φεστιβάλ μονολόγων στην Αθήνα με τον Αλέκο Κωνσταντινίδη στον ρόλο του Αντώνη στα πλαίσια της Πολιτιστικής Ολυμπιάδας του 2004. Το ταξίδι σταμάτησε απότομα σε κάποιο συρτάρι γραφείου του υπουργείου Πολιτισμού...

Πριν τρία χρόνια το βιβλίο μου «έπεσε» τυχαία στα χέρια του σκηνοθέτη Βασίλη Πλατάκη, που

είχε έρθει μ' έναν αθηναϊκό θίασο στην πόλη μας και το βρήκε σ' ένα βιβλιοπωλείο της πλατείας Αριστοτέλους.

Μετά από έναν χρόνο περίπου συνάντησα τον Πλατάκη στη Θεσσαλονίκη, στο θέατρο «Κολοσσαίο». Είχε «αγκαλιάσει» το «Παγκάκι», είχε αρχίσει να δουλεύει γι' αυτό... Στις 20 του περασμένου Δεκέμβρη δόθηκε η πρεμιέρα στο θέατρο «Άλεκτον» στο Μεταξουργείο στην Αθήνα.

Έτσι επαληθεύτηκε κι εδώ, για μια ακόμη φορά, πως όλα ξεκινούν από την Αθήνα...

Η ερμηνεία του Σπύρου Μπιμπίλα στον δύσκολο μονόλογο ήταν συγκλονιστική.

Ένα περιοδικό έγραψε: «Το “Παγκάκι” είναι ένα πολύχρωμο γαϊτανάκι εικόνων, με στιγμές, μνήμες, μυρωδιές να πλέκονται περίτεχνα στις κορδέλες του. Μια πανδαισιακή συνάθροιση ανα-

μνήσεων, σκέψεων, προσδοκιών κι ελπίδων που ξεπηδούν από το μαυρόασπρο φακό της πρόσφατης ιστορίας. Μια σειρά έγχρωμες φωτογραφίες μπλέκονται περίτεχνα και αβίαστα στις γραμμές του ασπρόμαυρου φακού της νιότης, των περασμένων χρόνων. Άλλοτε εύθυμα και άλλοτε σχεδόν τραγικά σε εμπλέκει συναισθηματικά χωρίς διόλου να σου εκβιάζει το δάκρυ ή το μείδισμα. Δεν ξέρω εάν ο κλοσάρ, κεντρικός-εκκεντρικός ήρωας είναι πρόσωπο υπαρκτό ή φιγούρα ιδεατή της σκέψης του συγγραφέα, εξυπηρετεί ούτως ή αλλιώς ιδανικά το ύφος της γραφής του. Με δομή ανάλαφρη και φυσική ο λόγος ρέει απρόσκοπτα, χωρίς φτιασίδια και κομπάσματα συγγραφικά. Άμεσος και προσηνής, ο ήρωας δείχνει να σκέφτεται δυνατά, μοιράζεται τη θλίψη και τη χαρά του μέσα από μικρές σημαντικές στιγμές της καθημερινότητας, τόσο εύγλωττα, σχεδόν αληθινά, που θέλεις να δώσεις μια και να βρεθείς στο τρίτο παγκάκι του Λευκού Πύργου, δίπλα του, ν' ανάψεις τσιγάρο και μέσα στη ραστώνη του θέρους ή το Βαρδάρη του χειμώνα να φιλοσοφήσετε παρέα για πάντα...».

Τα σχόλια και οι κριτικές στα ΜΜΕ αλλά και στο Internet ήταν ιδιαίτερα κολακευτικά. Σε μια εφημερίδα γράφτηκε: «Αυτός ο “κλοσάρ” θα μείνει στην ιστορία των ερμηνευτικών στιγμών, μεγάλων θεατρίνων και ίσως σπουδή για τους νεότερους, για τον καθάριο τρόπο της εναλλαγής των συναισθηματικών μεταπτώσεων του ήρωα που ερμηνεύει ή καλύτερα που βιώνει ο Σπύρος Μπιμπίλας...».

Το έργο στη συνέχεια «ανέβηκε» με μεγάλη επιτυχία στο θέατρο Σοφούλη στη Θεσσαλονίκη για τέσσερις παραστάσεις για να επιστρέψει και πάλι στο «Άλεκτον» στην Αθήνα, όπου θα παίζεται μέχρι τον προσεχή Μάρτιο.

Την άνοιξη «Το παγκάκι» θ' αρχίσει την περιόδειά του σε μεγάλες πόλεις της επαρχίας, με πρώτο σταθμό τη Λαμία.

Καλό ταξίδι!

Υ.Γ. Στις φωτογραφίες εικονίζονται ο σκηνοθέτης Βασίλης Πλατάκης, ο ηθοποιός Σπύρος Μπιμπίλας και ο συγγραφέας Ζάχος Βασιλείου.